

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Сливен, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Галина Хр. Нейчева
Пламен Д. Стефанов

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. Х.А
в присъствието на прокурора Ив. К. Ив.
като разгледа докладваното от Галина Хр. Нейчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222200600075 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С присъда № 4 / 20.10.2021г. постановена по НОХД № 163/2020г. Районен съд – К. е признал подс. С. Д. Д. за виновен в това, че на 15.05.2020г. в гр. К., управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“ модел 316 с. рег. № У 0887 АС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5, а именно 1,80 на хиляда, установено по надлежния ред с химическа експертиза № 67/19.05.2020г., след като е осъден с влязла в сила присъда /определение/ на 10.05.2018г. по НОХД № 2052/2018г. на РС - Б. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК и на основание чл. 343б, ал. 2 от НК му наложил наказание една година лишаване от свобода, което да се изтърпи ефективно при първоначален общ режим. На основание чл. 343г от НК подс. Д. е лишен от право да управлява МПС за срок от две години. На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение при първоначален общ режим наказанието шест месеца лишаване от свобода, наложено на подс. Д. по НОХД № 2052/2018г. на РС Б., изтърпяването на което е било отложено за изпитателен срок от три години, считано от 10.05.2018г. На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подс. Д. е осъден да заплати на ОД на МВР Сливен сумата 165,50 лв., представляваща направени по ДП № 130/2020г. на РУ на МВР К. разноси, а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС - К. сумата 733,84 лв., представляваща направени в хода на съдебното производство разноси.

Недоволен от така постановената присъда е останал подс. Д., поради което я обжалва чрез защитника си в предвидения от закона срок, по реда на въззивното производство. В жалбата се твърди, че присъдата е постановената при недоказана вина на подсъдимия, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на досъдебна фаза, предвидени в НПК за събиране на доказателства. Събирането на доказателства в досъдебното следствие било и в противоречие с разпоредбата на чл. 107 ал. 3 от НПК, само в насока разобличаване на обвиняемия, а не реално изясняване на фактическата обстановка. Обжалваната присъда била постановена в противоречие с разпоредбата на чл. 303 от НПК,

почивала само на предположения и била в противоречие със събраните доказателства. Искането е на основание чл. 334, т.2 от НПК въззивният съд да я отмени и постанови нова присъда, с която да признае подсъдимият за невиновен по повдигнатото обвинение. Прави и алтернативно искане – ако съдът прецени, че подс. Д., е виновен по повдигнатите обвинения - да вземе под внимание, тежкото му здравословно състояние, младежката възраст и добрите характеристични данни и да измени наложените наказания при условията на чл. 55, ал. 1 от НК, като намали срока на наказанието лишаване от свобода на три месеца.

В допълнение към въззивната жалба, подадено след запознаване с мотивите към присъдата, защитникът на подсъдимия твърди, че присъдата е постановена в противоречие със събраните доказателства и липса на категорични такива, доказващи по несъмнен начин вината на подс. Д. и съставомерността на деянието, за което е осъден. Твърди, че в мотивите си първоинстанционният съд пресъздал фактическа обстановка, в разрез със събраните доказателства. В мотивите си съда посочвал, че на 15.05.2020г. след 23:00 часа „...подсъдимият, който също бил употребил алкохол, заявил че той ще кара тъй като него го познавали.“ - обстоятелство почиващо на предположения на съда, тъй като никой от свидетелите И. Д. и И.Н., които били с подсъдимия, не сочел такива данни, а точно в обратен смисъл двамата свидетели твърдели, че подсъдимият не е употребявал алкохол и точно поради тази причина му предоставили да управлява автомобила. Ако съда приемал, че подсъдимият тръгвайки с автомобила го управлявал след употреба на неустановено количество алкохол и установеното по делото, че след спиране на МПС пред квартирата му, когато не е имал качеството на водач, също е употребявал алкохол, необяснимо било как се приемало че 1,80 промила е съдържанието на алкохол в кръвта, към момента на проверката. Показанието от 1,80 промила, представлявало резултат от употребения алкохол преди да бъде паркиран автомобила пред квартирата на подсъдимия и употребеното количество алкохол от паркирането до идването на полицейските служители, а за да бъде съставомерно деянието, следвало да бъде установено употребеното количество алкохол преди паркирането на автомобила, а такова по делото не било установено.

Твърди още, че приета фактическа обстановка била изградена изцяло на противоречивите показанията на полицейските служители Я.Х., Р.Т. и Б.В. - противоречиви както помежду им, така и с показанията на свидетелите И.Н., И. Й. и П.П.. Липсвало обсъждане и анализиране в мотивите на показанията на последните трима свидетели. Не били обсъдени в мотивите и противоречията в показанията на полицейските служители Х. и Т. по отношение часа на приемане на сигнала, че процесното МПС се движи в града с лица, употребили алкохол или други вещества, а това противоречие било от съществено значение предвид твърдяното от свид. И. Й., че били стигнали бързо до квартирата на подсъдимия, както и за това, колко време след спиране пред квартирата на подсъдимия са дошли полицейските служители. Не били обсъдени от съда и противоречията между тримата полицейски служители по отношение на обстоятелството, съпроводен ли бил подсъдимият до ФСМП-К., дал ли е кръв, издаван ли му е талон за кръвна проба и ако е издаван – кога, а тези противоречия били от съществено значение за спазване на предвидената процедура в Наредба № 1 / 2017г. за реда за установяване наличието на алкохол и наркотични вещества в кръвта на водачите на МПС и ползване на резултатите като годни доказателства. В показанията си пред съда фелдшера от ФСМП-К., свид. Т. Д. ясно заявил, че нямал никакъв спомен да е виждал подсъдимия във филиала.

В мотивите си първоинстанционният съд само посочвал, че бил издаден талон за кръвна проба, без да е посочено, че този талон бил връчен в 01:00 часа на 15.05.2020г., при условие че обвинението било за управление на МПС на 15.05.2020г. около 23:30 часа и практически талона за кръвна проба бил издаден преди подсъдимият да управлява МПС. В същия талон било посочено, че е извършена качествена проба с Дрегер 7410 № 0187 в 00:30 часа без дата, месец и година на пробата. В приложения по делото списък за преминали последваща проверка анализатори на алкохол в дъха, липсвал Дрегер 7410 № 0187 и до приключване на пледоариите и произнасяне на присъдата доказателство за преминала последваща проверка на Дрегер 7410 № 0187 не било представено по делото.

От доказателствата по делото - „Месечен график за определяне на полицейските органи, деня и времето за непосредственото изпълнение на ПК при РУ-К. за периода 01.05.2020г. - 31.05.2020г." утвърден от Н-к РУ-К. от 28.04.2020г. било видно, че мл. автоконтрольор Б.В. на 15.05.2020г. бил първа смяна на работа от 08.00 - 16.00 часа и същия ден в 23:30 часа съгласно утвърдения график бил почиващ и не му било възложено да изпълнява действия свързани с контрол по ЗДВП и въобще служебни действия.

Защитникът твърди още, че в НПК бил предвиден строго определен ред за събиране и документиране на съответните доказателства и неспазването му водело до опорочаване на съответното доказателство и пораждаше съмнение относно неговата достоверност и годност. Неотстранимите съществени нарушения, допуснати в досъдебната фаза не можело да бъдат санирани в производството и не посочването им в разпоредителното заседание не водело до тяхното саниране. В материалите по делото липсвали доказателства за приобщаване на кръвната проба и експертизата по конкретното производство. Липсвал протокол за получаване или предаване на конкретните проби. В постановлението на разследващия орган за назначаване на експертиза не били посочени материалите, които се предоставят на вещото лице за изследване съгласно разпоредбата на чл. 145 от НПК. Видно от протокол № 67 / 19.05.2020г. за химическо определяне концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, била изследвана концентрацията на алкохол в кръв, взета от подсъдимия, като никъде в посочената експертиза не било посочено на какво основание е извършена, по кое досъдебно производство, кой е постановил изготвянето на експертизата, не били посочени номерата на стикерите, с които са запечатани/а/ пробите, липсвал и серийния номер от талона за медицинско изследване.

Защитникът счита, че бил нарушен и определения от Наредба № 1 / 2017г. ред за установяване наличието на алкохол и наркотични вещества в кръвта на водачите на МПС. Според чл. 7 от наредбата, когато резултатът от техническото средство бил над 1,2 промила, органа /полиц. служител/ трябвало да отведе лицето до мястото за медицинско изследване, а в показанията на полицейските служители имало противоречие относно изпълнението на това тяхно задължение. Чл. 12, ал. 3 от същата наредба указвал, че когато лицето не се придружава от служители на МВР - кръв не се вземала. Наредбата предвиждала да се издаде талон по образец Приложение 1, с попълнени реквизити, което в настоящия случай липсвало.

Необяснимо било за защитата, че липсвал анализ на непротиворечивите показания на свидетелите И.Н., И. Й. и П.П.. Видно от показанията на първите двама, на инкриминираната дата те били употребили голямо количество алкохол и при тръгването от дома, където били на гости помолили подсъдимия да управлява процесното МПС. Тримата се предвижили към квартирата на подсъдимия намираща се на ул. „Кап. Г.М." № 1, където паркирали и това се потвърждавало и от показанията на тримата полицейски служители. Свид. П.П., хазяин на подсъдимия и живущ на същия адрес, през това време излязъл да пушил цигара на терасата, която била на около 5,6,7 метра от пътя, където подсъдимият паркирал автомобила. В този момент и докато пушил цигара, свид. П. видял паркирания автомобил с подсъдимия и другите две лица, но нямало полицейски автомобил на пътя и служители които да извършват проверка. Едва след петнадесет минути, съпругата му видяла, че пред домът им на пътя имало полицейски автомобил и някаква разправа. Той излязъл на двора и видял, че имало патрулна кола спряла успоредно до автомобила, в който бил подсъдимия. Същият свидетел твърдял, че и двата пъти когато видял този автомобил, той бил на едно и също място и в едно и също положение. В показанията си свидетелите Н. и Й. ясно посочили, че след като спрели пред квартирата на подсъдимия не били имали повече намерения да се придвижват с МПС, обадили се на техни познати от гр. Я. да дойдат да ги приберат, а подсъдимият изгасил двигателя и извадил ключа с намерение да се прибира в квартирата си. Докато били в автомобила употребявали алкохол /мастика/ и след около 15 минути дошъл патрулният автомобил със свидетелите Х. и Т.. При поискване на документите, възникнал конфликт между подсъдимия и полицейските служители, които видели че и тримата употребяват алкохол в спрелия автомобил, при което поискали от ОДЧ

да бъде изпратен служител от КАТ. Пристигналият служител от КАТ – свид. В. нито видял подсъдимия да управлява МПС, нито установил, че МПС е било в движение и извършил проверка на подсъдимия с техническо средство за употреба на алкохол.

Предвид така изложеното в допълнението към въззивната жалба, защитникът счита, че първоинстанционният съд при постановяване на присъдата не е обсъдил по отделно и в цялост събраните по делото гласни и писмени доказателства, а в мотивите били обсъждани избирателно части от показания и експертизи, които в своята цялост водели до различен извод от извода, до който бил достигнал съда. Моли въззивния съд да отмени обжалваната присъда и да постанови нова, с която да признае подсъдимия за невиновен по повдигнатото обвинение.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия заяви, че поддържа изцяло депозираната допълнителна въззивна жалба с изложените в нея основания. Допълва, че счита обжалваната присъда за постановена в нарушение на материалния закон. При постановяването ѝ първоинстанционният съд определил наказание при условията на чл. 54 от НК, но наложил единствено наказание Лишаване от свобода при наличие на кумулативно предвидено наказание Глоба, което пораждало съмнение дали не е приложена и нормата на чл. 55 от НК, което било самостоятелно основание за отмяна на присъдата и връщане на делото на първоинстанционния съд. Твърди, че изключително избирателно първоинстанционният съд коментирал събраните писмени доказателства и не кредитирал показанията на двамата свидетели - очевидци. Изненадващо било за защитата, разбирайки от мотивите, че по делото било предоставено доказателство за проверка на Дрегер, а до произнасяне на присъдата такива доказателства липсвали, което също счита за основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за разглеждане от друг съдебен състав. Моли, ако съдът прецени, че са налице обстоятелства, които не доказвали по несъмнен начин вината и деянието, осъществено от подсъдимия, да го признае за невиновен и да го оправдае като отмени присъдата на първоинстанционния съд. А предвид изложените подробни съображения за процесуални нарушения, моли въззивния съд да отмени присъдата и да върне делото за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Представителят на обвинението в съдебно заседание изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна. Счита, че първоинстанционният съд направил необходимия анализ на доказателствата, изложени били съответни съображения за кредитиране на тези доказателства, които водели до извода, че престъплението било извършено, както и че било извършено от подсъдимия. Изложени били и доводи за неоснователност на направените възражения от защитата. Смята също така, че при определяне на наказанието били отчетени всички смекчаващи вината обстоятелства и наложеното наказание било справедливо и отговарящо на степента на обществена опасност и на деянието, и на дееца. Предлага окръжният съд изцяло да потвърди присъдата, като правилна, обоснована и законосъобразна.

В даденото му право на лична защита и последна дума подс. Д. заявява, че спрели колата пред квартирата му и тогава пили, а 20 минути по-късно дошли полицаите. Никога не бил спиран по време на движение. Моли да бъде оправдан.

Настоящата инстанция като съобрази изложеното в жалбата и допълнението към нея, становищата на страните в процеса, материалите по делото и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, приема за установено следното:

Въззивният съд, действайки също като инстанция по фактите и изпълнявайки задължението си за цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която не обосновава различни правни изводи относно разгледаното деяние и участието на подсъдимия в него. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните **ФАКТИЧЕСКИ КОНСТАТАЦИИ**:

Подс. Д. е на 29 години, български гражданин, със средно образование, неженен, не

работи. Правоспособен водач от 11.08.2011г., категории В и АМ. Видно от приложената справка за нарушител / водач, многократно е санкциониран по ЗДвП с наказателни постановления и фишове за нарушения, извършени в периода 05.09.2012г. – 01.04.2020г. Осъждан с влязла в сила на 10.05.2018г. присъда (определение) по НОХД № 2052 / 2018г. на РС - Б. за извършено на 03.05.2018г. престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца, изпълнението на което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за изпитателен срок от три години и кумулативно предвиденото наказание глоба в размер на 190 лв. Наложено му е и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от една година, като е приспаднало времето, през което е бил лишен от това право по административен ред. Глобата е платена на 10.05.2018г., а наказанието лишаване от право да управлява МПС е изтърпяно на 03.05.2019г.

Към 15.05.2020г. подс. Д. работел в гр. К. и живеел на квартира в града на ул. „Кап. Г.М.“ № 1. Същата вечер бил на гости заедно със свои познати – свидетелите И. Г. Н. и И.Н. Й., като след 23:00 часа тримата решили да си тръгват. Свид. И.Н. бил със собствения си лек автомобил марка „БМВ“ модел 316 с рег. № У 0887 АС, но преценил, че е „доста пиян“ и предоставил за управление автомобила си на подс. Д., тъй като не го виждал да употребява алкохол. Тримата се качили на лекия автомобил, като подсъдимият седнал на мястото на шофьора, привел колата в движение и с нея тръгнали към квартирата на подсъдимия, която се намирала на посочения по – горе адрес.

По същото време свидетелите Р.Т. и Я.Х. - служители в РУ - К. били дежурни по охрана на обществения ред. Свид. Т. получил сигнал по телефона, че лице управлява лек автомобил и видимо е употребило алкохол и наркотични вещества, като били посочени марка и номер на колата. Свидетелите Т. и Х. патрулирали из града със служебния автомобил и след няколко минути (според свид. Т. – около 10 минути) докато правили обход по ул. „Л.К.“, видели автомобил да се движи по ул. „К.Р.“, спускайки се в посока към гимназията. Автомобилът завил по ул. „Кап. Г.М.“. Полицейският автомобил веднага тръгнал по ул. „Р.“, успоредна на ул. „К.Р.“ и на пресечката с ул. „Кап. Г.М.“ пресрещнал автомобила, в който бил подсъдимият. Автомобилът спрял пред дом № 1 на ул. „Кап. Г.М.“, а полицаите спрели патрулния автомобил успоредно до него в противоположна на неговата посока на движение и слезли. Установили, че подсъдимият е на шофьорската седалка. Поискали му документи за самоличност и документите на автомобила. Подсъдимият отказал да представи личните си документи, а свид. И.Н., който бил на предната седалка, представил своите документи и документите на автомобила. Другият пътник в автомобила - свид. И. Й. също предоставил своите документи за самоличност. При разговора с подсъдимия полицейските служители се усъмнили, че той е употребил алкохол или наркотични вещества и се обадили на дежурния по РУ да изпрати автоконтрольор да извърши проверка. Тъй като получили сигнал за семеен скандал, който трябвало да посетят, свидетелите Т. и Х. изчакали идването на други свои колеги и отишли да посетят скандала, а след като разрешили случая със семейния скандал се върнали на мястото, където бил спрял автомобила с подсъдимия. Там вече бил пристигналият свид. Б.В., мл. автоконтрольор в КАТ. Видно от приложената разпечатка от извършената проверка, в 00:31 часа на 16.05.2020г. подсъдимият бил изпробван за алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7410 ARRK-0187, което отчело 1,52 на хиляда концентрация на алкохол в издишания въздух. Свид. В. съставил Акт за установяване на административно нарушение фабр. № 737583 с дата 15.05.2020г. в който при описание на нарушението била посочена отчетената с Дрегера на 16.05.2020г. в 0:31 часа концентрация на алкохол в издишания от подсъдимия въздух. Подсъдимият отказал да подпише и да получи препис от Акта. Свид. В. издал талон за изследване фабр. № 0037826 без дата, в който вписал резултатите от изследването с техническото средство. Подсъдимият вписал в талона, че не приема показанията на техническото средство и получил екземпляр от същия талон в 01:00 часа като погрешно е посочената датата 15.05.2020г. вместо 16.05.2020г.. Свидетелите В. и Т. отвели подсъдимия във ФСМП - К., където свид. Т. Д. – медицински фелдшер, на 16.05.2020г. в 01:15 часа взел кръв от подсъдимия за извършване на лабораторно изследване. Запечатал пробите в две вакуумни епруветки, облепил ги с лейкопласт, който надписал с данните на подсъдимия,

дата и часа на вземане на пробите, поставил ги в специална опаковка, на която поставил стикерите и ги сложил в специален хладилник за биопроби. След вземане на кръвта, съставил протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техните аналози (приложение № 4 към чл. 14, ал.2 от Наредба № 1 от 19.07.2017г). Попълнил всички графи, касаещи съдбата на подсъдимия. Провел разговор с подсъдимия, който съобщил, че е употребил 3-4 литра бира от 20:30 до 24:00 часа на 15.05.2020г. и вписал това обстоятелство в протокола. Вписал още, че подсъдимият не съобщил субективни оплаквания; че се усеща мирис на алкохол; че не са установени абстинентни явления; че подсъдимият е със запазена координация; че не е установено неволево хоризонтално или вертикално ритмично движение на очите; че е с адекватно поведение; че е установен словесен контакт; че подсъдимият съобщил, че през последните 24 часа бил употребил лекарства за високо кръвно; съобщил за тумор в мозъка; че подсъдимият запазил равновесие при затваряне на очите и отрекъл да е употребявал наркотични вещества; посочена е 100 кг телесна маса. Протоколът бил подписан от свид. Д. и подсъдимия. Фактът, че кръвната проба е била взета в 01:15 часа на 16.06.2020г. се потвърждава и от приложените заверени ксерокопия от „Журнал за кръвни проби“ и „Амбулаторен журнал“, изпратени от ЦСМП – Сливен.

Кръвната проба била предадена на 18.05.2020г. на М. К. експерт НТЛ -РУ – К., който заедно с талона и протокола ги предал на М.П. – експерт към НТЛ – ОД на МВР – Сливен. Лабораторно изследване на кръвната проба по газхроматографския метод било извършено на 19.05.2020г. Видно от протокола за химическа експертиза за определяне на концентрация на алкохол № 67/19.05.2020г., в изследваната кръвна проба, взета от подс. Д. било установено наличие на етилов алкохол в концентрация 1,80 промила.

По делото е приложена издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР заповед за задържането на подсъдимия на 16.05.2020г. в 00:10 часа за 24 часа в полицейското управление.

С оглед твърденията на подсъдимия, че употребил алкохол след като спрял автомобила пред квартирата си, районният съд назначил експертиза със задачи: 1. Да се посочи определената концентрация на алкохол в кръвта, на подс. Д. на какво количество алкохол отговаря? 2. Да се посочи дали тази концентрация може да се получи след консумирана между 23:50 и 00:30 часа мастика? 3. Да се установи при какво поето количество от подсъдимия мастика, така както твърдят свидетелите Н. и Й., може да се получи установената концентрация на алкохол в кръвта на подс. Д.?

Според заключението на вещото лице д-р С.: 1. Подс. Д. би трябвало да е изконсумирал 443,94 мл. мастика (с концентрация на спирт 40 %) за времето от 23:40 ч. до 02:30 ч. – времето до вземане на кръвната проба, като не е задължително да е пил през цялото време. След като пристигнали полицаите - около 23:50 – 24:00 часа се предполагало, че Д. не е пил повече алкохол, т.е. количеството алкохол – 443,94 мл. мастика е изпито от 23:50 – 24:00 часа – срещата между подсъдимия и полицаите, за време от 10 - 20 минути. Употребата на алкохол от подсъдимия е за времето 23:50 часа – когато е паркирал автомобила (според свидетелските показания) до 24:00 часа, когато се предполага, че са пристигнали полицаите до автомобила, т.е. за 10 минути е изпил изчисленото количество от 443,94 мл. мастика.

2. При отговора на втория поставен въпрос експертът е посочил, че въпросът не бил поставен коректно, тъй като часа 00:30ч. никъде не бил упоменат от свидетелите или в медицинските протоколи, като време на вземане на кръвната проба. Според експерта, в отговора на първия въпрос било цитирано времето на вземане на кръвната проба, а именно 02:30ч., отбелязано в протокола от 16.05.2020г. в ФЦСМП – К.. И въпреки така зададения въпрос, отговорът бил, че за 40 минути (времето между 23:50ч и 00:30 ч) не може да се постигне такава концентрация на алкохол в кръвта, тъй като времето за постигане на максимална концентрация е от 30 до 90 – 120 мин. и зависи от много и различни фактори – телесна маса, прием на храна, умора, хронични заболявания, температура на околната среда, потене, уриниране, повръщане и т.н.

3. Така установената концентрация от 1,80 промила алкохол в кръвта на подсъдимия можело да се получи / установи, както вече било отговорено на първия въпрос след консумиране на 443,94 мл. мастика.

Предвид несъгласието на защитника на подсъдимия с изчисленото количество от вещото лице, което е използвало стандарт на мастика с концентрация на спирт 40% е назначена допълнителна експертиза. На първия въпрос - какво количество алкохол - мастика с концентрация на спирта 47% е необходимо да бъде употребена от подсъдимия за времето от 23:40ч. на 15.05.2020г. до 01:30 часа на 16.05.2021г., за да се достигне концентрация на алкохол в кръвта 1,80 на хиляда, заключението на вещото лице е, че при концентрация на спирт в мастиката 47%, подсъдимият би следвало да е изпил 399,3 мл мастика.

На втория въпрос - възможно ли е установеното по първата задача количество изпит алкохол да даде показанията на дрегера в 0:10 часа – 1,52 промила в издишания въздух и на концентрация на алкохол в кръвта в 01:15 часа – 1,80 промила, установено с химическа експертиза, заключението на вещото лице е, че е напълно възможно, тъй като съдържанието на алкохол в кръвта винаги е по-високо от това в издишания въздух, по причина, че резорбцията на алкохола продължава до установяване на дифузно равновесие в тъканите, като този период трае около час, час и половина.

Предвид показанията на св. В. районният съд е изискал от Община К. записите от камерите на общинската охранителна система, поставени на различни места в град К., но тъй като се съхранявали определен срок, за 15.05.2020г. не са били налични.

Горната фактическа обстановка се установява безспорно от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване и експертизи. Пред настоящата съдебна инстанция не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Събраният доказателствен материал е достатъчен за съда да направи обоснован извод, че осъждането не почива на предположения, а на надлежна доказателствена основа, поради което твърденията на защитата, че присъдата почива само на предположения и противоречие със събраните доказателства са неоснователни. Предвид суверенното право на въззивния съд с оглед правомощията му на съд по фактите, да кредитира едни доказателствени източници като достоверни, а други да пренебрегва като неистинни и необективни, окръжният съд направи собствен подробен анализ на събраните доказателствата, спазвайки изискванията на чл. 14 от НПК и правилата на формалната логика.

Възприетата фактическа обстановка се установява в най-голяма пълнота от показанията на полицейските служители Т., Х. и В. и от показанията на пътуващите в управлявания от подсъдимия автомобил свидетели И.Н. и И. Й.. Въззивният съд взе в предвид показанията на посочените свидетели, които са дали непосредствено при разпита им в съдебно заседание и не кредитира прочетените от районния съд показания на свидетелите В. и Т. от досъдебното производство, тъй като те не са приобщени по съответния процесуален ред. Показанията на свид. В. е следвало да бъдат прочетени на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, а са прочетени на основание чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК, въпреки че не са дадени пред съдия и въпреки че посочената необходимост от прочитането им е била констатирана противоречия в показанията на свидетеля, а не това, че отказва да даде показания или твърди, че не си спомня нещо. Преди да получи съгласие от подсъдимия за прочитането им, районният съд не е изпълнил и процедурата по чл. 281, ал. 7 от НПК. Показанията на свид. Т. е следвало да бъдат прочетени на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 2 от НПК в случай, че подсъдимия даде съгласие за това след изпълнение на процедурата по чл. 281, ал. 7 от НПК или на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК – ако не даде съгласие за прочитането им, а са прочетени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, въпреки че също не са дадени пред съдия и въпреки че посочената необходимост от прочитането им е била твърдение на свидетеля, че не си спомня нещо, а не констатирана противоречия в показанията му. Районният съд в мотивите към присъдата не е посочил дали кредитира или не прочетените показания на двамата свидетели.

Свидетелите Т. и Х. са очевидци на деянието. Те са абсолютно незаинтересовани от

изхода на делото, поради което няма основание показанията им да останат извън фактическите констатации на съда. Свидетелите излагат показания относно обстоятелствата за времето и мястото на деянието, както и информация за извършителя. Те са възприели пряко и непосредствено подсъдимия и от показанията им се установява обстоятелството, че на инкриминираните дата и място именно подсъдимият управлявал лек автомобил марка "БМВ", модел 316 с рег. № У 0887 АС, който спрял пред квартирата си. В тази им част показанията им кореспондират и с показанията на свидетелите И. Й. и И.Н., пътували в управлението от подсъдимия автомобил. От показанията на свидетелите И. Й. и И.Н. се установява, че последният тъй като бил „доста пиян“ предоставил на подсъдимия да управлява автомобила му. Свидетелите Н. и Й. обаче не твърдят, че подс. Д. не е бил употребил алкохол (в какъвто смисъл са погрешните твърдения на защитника във въззивната жалба), а че не са го видели да употреби алкохол в дома, където са били на гости. Не е спорно по делото, че именно подсъдимият е управлявал процесния лек автомобил преди проверката. От показанията на свидетелите Й., Н., Х., Т. и В. еднозначно се установява, че след като подсъдимият спрял управлението от него автомобил пред квартирата си, дошли и свидетелите Х. и Т. с полицейския автомобил. Ирелевантно за случая е обстоятелството, сочено като особено важно във въззивната жалба, в колко часа е приет сигнала, че процесното МПС се движи с лица, употребили алкохол или други вещества, както и дали въобще има подаден сигнал или не. По принцип безспорното установяване на точен час на сигнала е следвало да стане чрез справка от телефонния оператор още на досъдебното производство, предвид кратките срокове в които се съхранява тази информация, но от друга страна и установяването на точен час на подаване на сигнала не може да обоснове точен извод за часа, в който полицейските служители са дошли пред квартирата на подсъдимия. От съществено значение в случая е установеното по делото, че управлението от подсъдимия автомобил и полицейският автомобил са спрели по едно и също време пред квартирата на подсъдимия. В този смисъл въззивният съд кредитира показанията на свид. Н., в частта, в която твърди, че когато спрели пред квартирата на подсъдимия, пред тях спряла „патрулката“ и тогава слезли полицаите и им проверили документите. Свид. Й. също твърди, че когато спрели пред квартирата на подсъдимия дошли полицаи. От показанията на свид. Т. се установява, че с колегата си видели да се движи автомобила, управляван от подсъдимия и след като спрял, те спрели полицейския автомобил успоредно на него, в противоположна на неговата посока на движение. Според показанията на свид. Х., той и колега му свид. Т. пресрещнали управлението от подсъдимия автомобил и той спрял. Свид. В. не е очевидец на това обстоятелство, но го възприел от прегледан запис на общинска камера. Записът не е иззет своевременно на досъдебното производство, а към момента на изискването му от съда, вече е бил изтекъл срокът за съхранението му (Видно от писмо изх. № 11-00-360 / 22.04.2021г. от Община – К.). В показанията си полицейските служители Х. и Т. изрично посочват, че са забелязали именно подсъдимият да управлява лекия автомобил и са преки очевидци на деянието. Т.е. от коментираните показания на петимата свидетели се установява, че автомобилът, който е управлявал подсъдимия и полицейският автомобил са спрели по едно и също време и никой от тях не твърди, лицата в автомобила да са пили алкохол след пристигането на полицаите. Поради това резултатът от проверката с техническо средство - 1,52 промила алкохол в издишания от подсъдимия въздух се дължи на консумирания от него алкохол преди да спре управлението автомобил. Недоказани са твърденията във въззивната жалба, че „полицейските служители са видели, че и тримата употребяват алкохол и са в спрелия автомобил, при което са поискали от ОДЧ да бъде изпратен служител от КАТ“. Никой от разпитаните полицейски служители не твърди да е видял нито бутилки с алкохол, нито някое от трите лица в спрения автомобил да употребява алкохол.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите Н. и Й. в частта, в която твърдят, че когато спрели пред квартирата на подсъдимия всички „пили“ в колата, като свид. Н. не уточнява какво, а свид. Й. твърди, че пили мастика, както и че полицаите не дошли веднага, а след като минали „може би пет, десет минути“, тъй като в тази им част показанията им противоречат на казаното от самите тях и обсъдено по – горе. Освен това, въззивният съд не

кредитира и показанията на свид. П. в частта им, в която твърди, че една вечер през м. май 2020г. след 22:00 часа, когато пушил цигара на терасата си, видял паркиран пред дома си сив лек автомобил, в който били подсъдимия и негови приятели; след като си изпушил цигарата се прибрал; след 15 минути съпругата му излязла и след като се прибрала му казала, че пред дома им „става някаква разправа с полицията“; излязъл и видял, че патрулната кола е спряла успоредно на колата, в която бил подсъдимия. Показанията на свид. П. са неубедителни, тъй като не конкретизират дата и час на това, за което свидетелства; първоначално твърди, че е било през лятото, след това се поправя, че е било през пролетта - м. май; той е хазаин на подс. Д. и е заинтересован от изхода на делото. Подсъдимият се е възползвал от правото си да не дава обяснения, но показанията на свид. П. са в подкрепа на защитната версия на подсъдимия, която излага пред въззивната инстанция в даденото му право на лична защита, че полицаите не са дошли веднага след като спрял автомобила, който управлявал пред квартирата си, а 20 минути по – късно, през което време именно употребил алкохол, а не преди това. Освен това, никой от двамата свидетели, които са били в автомобила с подсъдимия не твърди да са стояли пред квартирата му толкова дълго време преди идването на полицаите – времето, необходимо за изпушването на една цигара и още 15 минути (както твърди свид. П.) или 20 минути (както твърди подсъдимия). Самият подсъдим е подписал и не е оспорил съставения от свид. Т. Д. протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, в който е посочено, че на 15.05.2020г. от 9:30 часа до 24:00 часа е консумирал 3-4 литра бира. Подсъдимият не е споменал за консумация на мастика. Разпитан в съдебно заседание свид. Т. Д. уточнява, че тези данни са попълнени с отговорите на лицето, от което ще бъде вземана кръв за изследване. Показанията на този свидетел са безпристрастни и кореспондират с кредитираните писмени доказателства – цитирания протокол за медицинско изследване, както и с издадения от свид. В. талон за изследване, в който е посочен резултатът от извършена предварителна качествена проба в 00:30 часа с Дрегер 7410, № 0187 (в талона е допусната техническа грешка при изписването на датата на връчване на екземпляр но същия на подсъдимия). От показанията на свид. Т. Д. се установява още редът за вземане на кръв за анализ и начина на съхранение на кръвните проби, като конкретно в случая не са допуснати нарушения на процедурата по вземане на кръвна проба и съхранението ѝ до изготвяне на заключението от химическото изследване. Както в съставения протокол за химическо изследване, така и в разпита в съдебно заседание, М.П. - вещото лице, извършило това изследване е категорично, че получените кръвни проби са отговаряли на изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози. Въззивният съд кредитира изцяло заключението на вещото лице М.П., че в изпратената за изследване проба кръв, взета от подс. Д. е доказано наличие на етилов алкохол в концентрация 1,80 промила, тъй като няма основание да се съмнява в компетентността и безпристрастността на експерта.

За разлика от районния съд, настоящата инстанция не се довери и не прие изводите на двете експертизи, изготвени от вещото лице д-р С. С., тъй като счита от една страна, че не е била налице необходимост от назначаването им, а от друга – че поставените въпроси не са били формулирани коректно или вещото лице в отговорите си ги е коригирало некоректно. Така в отговор на първия въпрос по първата експертиза, вещото лице е трябвало да посочи определената концентрация на алкохол в кръвта (1,80 промила) на подс. Д. на какво количество алкохол отговаря, като той е дал некоректен отговор само за консумирана мастика с концентрация на алкохол 40% – 443,94 мл., като сам си е посочил времеви интервал от „23:50ч. до 02:30 ч. – времето до вземане на кръвната проба“, въпреки че кръвната проба е взета в 1:15 часа, а от 00:10 часа подсъдимият е бил задържан, което изключва възможността след този час да е консумирал какъвто и да било алкохол. Заключението не е категорично, а излага различни хипотези, които не почиват на обективните данни по делото: първо че посоченото количество мастика – 443,94 мл. е консумирано за времето от 23:40 часа до 02:30 часа; след това, че е изпито от 23:40 часа до 23:50 – 24:00 часа и най накрая – че подсъдимият е употребил алкохол за времето 23:50 часа

– когато е паркирал автомобила до 24:00 часа, когато се предполагало, че са пристигнали полицаите.

От събраните по делото доказателства не е безспорно установено, подсъдимият да е паркирал автомобила пред квартирата си точно в 23:50 часа, а вещото лице не може да „предполага“, че полицаите са пристигнали в 24:00 часа.

При отговора на втория поставен въпрос вещото лице разсъждава, че въпросът не му бил поставен коректно, тъй като часа 00:30ч. никъде не бил упоменат като време на вземане на кръвната проба. Действително в посочения час подсъдимият е тестван с Дрегер, а кръвната проба е взета в 1:15 часа. При отговора на този въпрос вещото лице погрешно е посочило, че в протокола от 16.05.2020г. в ФСМП – К. е отбелязано 02:30 часа като време на вземане на кръвната проба, тъй като посочения в същия протокол час е 01:15 часа. В отговора на третия въпрос експерта е следвало да посочи при какво поето от подсъдимия количество мастика както твърдели свидетелите Н. и Й., можело да се получи установената концентрация на алкохол в кръвта му – при формулировката на този въпрос и допусната неточност, тъй като както беше посочено по – горе, само свид. Й. твърди, че в спрения автомобил са консумирали мастика, а свид. Н. не конкретизира вида на алкохола, който твърди, че са употребили в автомобила.

При отговора на първия въпрос на допълнителната експертиза, какво количество алкохол - мастика с концентрация на спирта 47% е необходимо да бъде употребена от подсъдимия за времето от 23:40ч. на 15.05.2020г. до 01:30 часа на 16.05.2021г., за да се достигне концентрация на алкохол в кръвта 1,80 на хиляда, заключението на вещото лице е, че при концентрация на спирт в мастиката 47%, подсъдимият би следвало да е изпил 399,3 мл. мастика, само че незнайно защо вещото лице е правило изчисленията при телесна маса на изследваното лице – 90 кг., въпреки че в съставения от свид. Т. Д. протокол е посочена такава около 100 кг и при първата експертиза изчисленията са правени при телесна маса 100 кг. Вторият въпрос е бил поставен некоректно с посочен час на проверката с Дрегер (вместо 00:31 часа) в 0:10 часа, а това е часа, посочен в заповедта за задържане на подсъдимия за 24 часа.

Съдът изключи от доказателствения материал по делото съставения Акт за установяване на административно нарушение фабр. № 737583, тъй като в него е посочена дата на съставянето му 15.05.2020г., дата на която нарушителят е отказал да го подпише – 15.05.2020г., а същевременно при описанието на нарушението е посочен установения в 00:31 часа на 16.05.2020г. резултат от проведеното изследване с Дрегер „Алкотест 7410“ ARMS 0187. Съдът не кредитира и приложената трудова характеристика на подсъдимия от „Вип залог“ ООД – Я., тъй като не е ясно от кого е подписана, не е посочено конкретно лице и в какво качество я е изготвило.

Съдът даде вяра на останалите писмени доказателства - талон за изследване фабр. № 0037826, като счете за техническа грешка посочената дата на връчване на екземпляр от него на подсъдимия – 15.05.2020г., тъй като връчването на екземпляр от талона не се оспорва, а от гласните доказателства се установи, че действителната дата е била 16.05.2020г., когато е взета и кръвната проба; справка за нарушител/водач за подсъдимия; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози; справка за съдимост; декларация за семейно и материално положение и имотно съС.ие; характеристика на подсъдимия от управителя на „И.“ ЕООД – Я.; медицински документи за здравословното съС.ие на подсъдимия; писмо изх. № 11-00-360 / 22.04.2021г. на Община – К.; протокол рег. № 3286р-11092 / 05.03.2020г. за преминала техническа проверка на Дрегер „Алкотест 7410“ ARMS 0187 и разпечатка на резултата от извършената проверка № 68 / 16.05.2020г.; копие на 28 – ми лист на Регистър за веществените доказателства към СНТЛ при ОД на МВР – Сливен; копие на заповед за задържане на подсъдимия; график за дежурство на ППД от РУ К. за м. май 2020г. и график за дежурство на ПК при РУ К. за м. май 2020г.; Заверени ксерокопия от „Журнал за кръвни проби“ и „Амбулаторен журнал“, изпратени от ЦСМП – Сливен, всичките приобщени към доказателствения материал по делото по надлежния процесуален

ред в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд. В този смисъл не отговаря на действителното положение твърдението на защитника на подсъдимия, направено в хода на съдебните прения пред въззивната инстанция, че доказателство за тарировка на процесния Дрегер не било предоставено до постановяване на присъдата от районния съд. Видно от съставения протокол от съдебно заседание на 20.10.2021г., на което са присъствали и подсъдимия и неговия защитник, протокол рег. № 3286р-11092 / 05.03.2020г. за преминала техническа проверка на Дрегер „Алкотест 7410“ ARMS 0187 е докладван на страните и приобщен към делото на основание чл. 283 от НПК.

Въз основа на всичко изложено, не може да бъде направен друг правен извод, освен, че подс. Д. е осъществил състава на престъплението по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, тъй като на 15.05.2020г. в гр. К., управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“ модел 316 с. рег. № У 0887 АС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5, а именно 1,80 на хиляда, установено по надлежния ред с химическа експертиза № 67/19.05.2020г., след като е осъден с влязла в сила присъда (определение) на 10.05.2018г. по НОХД № 2052/2018г. на РС - Б. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК.

Правният извод на първата съдебна инстанция за признаването на подс. Д. за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК е законосъобразен. Въззивният съд напълно споделя изводите на първата инстанция за доказаност авторството на деянието по безспорен и несъмнен начин. От обективна и субективна подс. Д. е осъществил цитирания престъпен състав. Безспорно са установени всички изискуеми елементи на престъплението по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК - управление на МПС от водач с установена по надлежния ред концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и предходното осъждане на деца за същото престъпление. Не е изтекъл и предвиденият в чл. 30 от НК петгодишен срок.

От субективна страна подсъдимият е действал виновно, при формата на вината пряк умисъл, извеждащ се от демонстрираното от него поведение. В случая за престъплението по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 НК разгледан от интелектуален аспект, умисълът на подсъдимия е включвал съзнанието му, че той въпреки алкохолното повлияване (каквото е смисълът на забраната) е управлявал МПС. Подс. Д. е съзнавал и това, че управлява МПС след употреба на алкохол, след като е бил осъден за същото престъпление по транспорта.

При определяне вида и размера на наложеното наказание на подсъдимия при условията на чл. 54 НК, първоинстанционният съд е посочил, че е преценил обществената опасност на деянието, личната опасност на подсъдимия, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. И докато за обществената опасност на деянието са изложени съображения (които се споделят и от настоящата инстанция), а именно че: този тип деяния са със завишена степен на обществена опасност, предвид широкото им разпространение и обществената нетърпимост към тях; подсъдимият управлявал автомобила си в пияно съС.ие през централните улици на гр. К., в тъмната част на денонощието и опасността от ПТП, било с пешеходец, било с МПС, е била реална; нарушението на правилата за движение по пътищата не било инцидентно и не било и изолиран случай в поведението на подсъдимия, в битието му на водач на МПС, който за времето от 2012г. до 2020г. бил санкциониран с осем наказателни постановления и седем фиша, районният съд не е посочил кои са съобразените от него смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, не е посочил каква е обществената опасност на подсъдимия.

Като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства настоящият съд прецени младата възраст на подсъдимия, недоброто му здравословно съС.ие, добрите му характеристични данни във връзка с трудовите му задължения, а като отегчаващо – множеството наложени му административни наказания за нарушения на правилата за движение по пътищата. Предишното осъждане на подсъдимия за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК съдът не прецени като отегчаващо отговорността му обстоятелство, тъй като то е взето в предвид от законодателя при квалифициране на деянието по чл. 343б, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Подсъдимият трайно не се съобразява с правилата за движение по пътищата, което завишава неговата обществена опасност като водач на МПС.

Окръжният съд намира наложеното наказание лишаване от свобода в минималния предвиден в закона размер - за срок от една година за съответно на извършеното от подс. Д.. Не са налице нито изключителни, нито многобройни смекчаващи обстоятелства, при наличието на които и най – лекото, предвидено в закона наказание да се оказва несъразмерно тежко и които да обуславят приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, за което е направено искане в първоначалната въззивна жалба. Обстоятелството, че районният съд е пропуснал да наложи на подс. Д. кумулативно предвиденото в чл. 343б, ал. 2 от НК наказание глоба, не означава, че в случая е приложена нормата на чл. 55 от НК и не представлява „самостоятелно основание“ за отмяна на присъдата и връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав, в какъвто смисъл са изложени доводи на защитата. Пропускът на районният съд не е в ущърб, а в полза на подсъдимия, който след като няма наложено наказание глоба, ще понесе по – лека наказателна отговорност. Този пропуск не може да бъде отстранен при ново разглеждане на делото, тъй като няма съответен протест на прокурора и следователно при ново разглеждане на делото не може да се утежнява положението на подсъдимия.

Наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година следва да се изтърпи ефективно, тъй като институтът на условното осъждане, регламентиран в чл. 66, ал. 1 от НК, е неприложим спрямо подс. Д.. При определяне първоначалния „общ“ режим на изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода районният съд се е съобразил с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 "в" ЗИНЗС, според която за умишлени престъпления, извършени в изпитателния срок на условно осъждане, за което е постановено отложено наказание да се изтърпи отделно, ако сборът на двете наказания надвишава две години се определя строг режим. По аргумент на противното когато сборът на двете наказания е по-малък от две години първоначалният режим на изтърпяване на двете отделни казания следва да се определи на „общ“.

Справедливо по размер е и наложеното на подс. Д. кумулативно наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от две години, тъй като наказание в този размер би го мотивирало да се отнася с по - високо чувство за отговорност и за в бъдеще да не извършва нарушения на правилата за движение по пътищата.

Проверяващият съд напълно споделя доводите на първата инстанция относно приложението на разпоредбата на чл. 68, ал. 1 НК, тъй като са налице всички законови изисквания за това. Настоящото престъпление е умишлено от общ характер и е извършено в определения по НОХД № 2052 / 2018г. на РС – Б. тригодишен изпитателен срок. По НОХД № 2052 / 2018г. на РС – Б. на подс. Д. е наложено наказание шест месеца лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер – по чл. 343б, ал. 1 от НК, което следва да бъде приведено в изпълнение, като правилно и законосъобразно районният съд е постановил приведеното в изпълнение наказание също да бъде изтърпяно при първоначален общ режим.

Въпросът за разноските по делото е разрешен в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК. Правилно подсъдимият е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР - Сливен направените по делото в досъдебната фаза разноски в размер на 165,50 лв. Правилно е осъден да заплати и направените в хода на съдебното следствие разноски на РС – К., само че неправилно е изчислен техният размер. Към сумата от 733,84 лв., представляваща изплатени възнаграждения, пътни и дневни разноски на вещото лице д-р С. С., районният съд е пропуснал да прибави и изплатената на вещото лице М.П. сума от 22 лв., представляваща изплатени пътни и дневни разноски. Или по сметка на РС – К. подс. Д. следва да бъде осъден да заплати сумата 755,84 лв., поради което обжалваната присъда следва да бъде изменена в тази ѝ част в посочения смисъл.

Ръководен от горните мотиви, Окръжен съд – Сливен

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 4 / 20.10.2021г. постановена по НОХД № 163 / 2020г. на Районен съд – К. в ЧАСТТА относно осъждането на подс. С. Д. Д., ЕГН:***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – К. сумата 733,84 лв., представляваща направени в хода на съдебното производство разноси, като го ОСЪЖДА да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС – К. сумата 755,84 лв. (седемстотин петдесет и пет лева и осемдесет и четири стотинки), представляваща направени в хода на съдебното производство разноси.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____